

Otroci Božji, tega vam pa ne morem popisati, kar je sedaj prišlo! Jeden izmed psov je skočil na nasprotno stran, a jeden se je zakadil naravnost proti nama s Tinetom, ki sva bila med predstavo že prav blizu prilezla. Ne vem, ali sem skočil ali zletel, le to še pomnim, da sem ležal v tistem trenutku sredi bližnjega potoka. Kmalu sem bežal proti domu, kar so me nesle noge. Vkljub temu, da sem bil moker do kože, me vendar ni prav nič zeblo, še vroče mi je bilo. Hotel sem tiho zlezti v sobo, toda vrata so bila zaprta. Zdaj se me je še-le polastil kes. Dolgo si nisem upal potrkati, a potem sem se le osrčil. Kmalu so se odprla vrata, a v istem trenutku jih je padlo nekaj prav gorkih po meni — Mati so bili. — Ko sem se preoblačil, so stopili oče v sobo. Bili so zelo hudi in skoraj bi jih bil dobil še jedenkrat. Ko so me šli iskat, so namreč srečali na dvorišču belko, ki je v svoji lahkomiselnosti nisem bil pripel. Med privezavanjem so zaslišali moj jok in se vrnili v sobo.

Iskreno sem prosil odpuščanja, a še bolj iskreno sem obljubil sam sebi, da bom vselej lepo ubogal svoje stariše. Komedije pa sem bil sit do grla. Tako tudi Tinče. Presneti pes ga je bil zgrabil za obleko, ga potegnil v sredino gledalcev ter ga valjal po tleh. Da - si ga ni ugriznil, ga je vendar prestrašil tako, da je siromak skoraj vse pozabil, kar je poprej videl.

Pod sv. Višarjami.

Lepo vas prosim, ali je kaj čudnega, če žejen človek pije? Ej, kaj še, to ni čisto nič nenavadnega. No, ako pa koga žeja muči, in je vrhtega namenjen še na večurno, težavno pot na visoko goro, potem pa že celo ni nič posebnega, če si pod goro privošči kozarec pijače.

To torej ni bilo novo, če smo se krepčali romarji, ki smo se bili namenili na božjo pot na sv. Višarje, pri zadnji gostilni v ravnini, ali to se je meni silno čudno zdelo, da so jo otroci — trije so bili — tako naglo pomaknili iz hiše, ko je naša družba vstopila. Res je, da nas je bilo kakih petnajst, pa taki vendar-le nismo bili, da bi morali otroci pred nami bežati in se skrivati!

Pa saj se nas niso zbali, ampak razveselili! In zakaj? Zato, ker romarji radi dajejo miloščino, otroci pod sv. Višarjami pa še raje sprejemajo milodar. Vidite, to je bilo! Mimica, Lojzek in Rezika so se poprej igrali v hiši, ko so pa nas zapazili, šli so brž na delo — na beračijo. Oj, ti otroci! Kako težko so pričakovali praznika Vnebohoda Gospodovega, ko začno prihajati božjepotniki na sv. Višarje! Kako dolga in žalostna se jim je zdela zima, ker ni bilo nikogar, da bi jim bil delil darove! Če pa ni krajcarjev, ni kruha, ni sladkorja, ni igrač, ni — nič...

Naša družba je storila v gostilni svoje, na otroke ni mislil nihče več, se jaz ne, ki sem jih precej na piko vzel. Ko smo pa dospeli v strmo sotesko, glej jih vse tri! Lojzek najprvi, roke ima sklenjene, pa ne moli, temveč

prosi: „Krajcarjev, krajcarjev!“ Za njim pa Rezika in Minica s taisto prošnjo. Kaj smo hoteli? Posegli smo vsak v svoj žep, poiskali nekaj drobiža in ga razdelili malim prosjakom. Ne vem že natanko, koliko smo jim dali, to pa lahko trdim, da ni bila slaba. Mi nismo bili slabe volje, ta in oni se je obnesel. Škodovalo nam ni, vsaj do doma ni nobeden beračil.

Kako je bilo z božjo potjo, koliko se je vsakdo priporočal Materi Božji sv. Višarski, vse to naj ostane nezapisano: samo toliko pripomnim, da se nismo nikoli kesali zaradi te poti.

Mrzlo je bilo drugo jutro, vse smo dobro opravili na sv. Višarjah, torej domov! Pa pod goro smo našli zopet svoje znančke: Lojzka, Minico in Reziko. Zopet so nam klicali: „Krajcarjev, krajcarjev!“ Dali so samo nekateri, zakaj kar smo mislili storiti dobrega, storili smo na gori. Mikalo me je samo nekaj. Lojzek je imel noge obvezane. Ali si je kaj naredil, ali se je nalašč našemil, da bi več priberačil, ne vem. Mogoče je oboje. Zaradi dobre sreče prejšnji dan je morda preveč skakal in se kaj pobil. Morda je imel pa tudi toliko beraškega talenta, da se je delal pohabljenega... Hm, to bi pa ne bilo lepo! Sploh — — hm, najlepši spomin na sv. Višarje mi ta mlada beraška trojica ni ostala. Upam pa, da danes ni več tako. Najbrž nosi Lojzek sedaj že sanke na sv. Višarje in si z delom služi kruh, ne pa z beračenjem.

F. Štrukelj.

Kaj so nam pripovedovali naš dedek?

(Spisal Zorán.)

7. Trdež in Bogomil.

Bila sta berača Trdež in Bogomil. Hodila sta po svetu in živela ob miloščini dobrih ljudi. Vse njuno imetje je bila stara zakrpana obleka, dve grčavi palici, na kateri sta se opirala, in dve torbi, v kateri sta spravljala milodare. Jedno torbo je nosil Trdež, jedno pa Bogomil. — Trdež svojega tovariša ni imel rad, čeravno je Bogomil največ naprosil, ker se je smilil ljudem; bil je namreč slep. Marsikatero „žaltovo“ je moral Bogomil prestatiti od svojega trdosrčnega tovariša. Če sta kaj naprosila, moral je vsikdar Bogomil nositi v svoji torbi, Trdežu pa je mahala prazna torba ob strani. Kar je bilo boljšega za usta, je vse pojedel Trdež sam, le suhe skorjice je dajal svojemu slepemu tovarišu.

Nekoč sta se trudna vsedla v travo ob cesti, da bi južinala in si počinila. Bogomilu je dal Trdež kos starega črnega kruha, sam pa je jedel in otepal belega.

„Ti pa ne ješ trdega kruha“, je rekel Bogomil, ko je slišal, kako je tovariš cmokal in jedel.

„Dober nos imaš!“ se je zarežal Trdež nad njim.